

H o m i l i a – E U C A R I S T I A

“Nosaltres som testimonis”

Acabem de proclamar l'apèndix final de l'evangeli de Joan, que és un epíleg afegit molt immediatament al final original (20,30-31) de l'obra de Joan. Primer l'evangeli acabava com havia començat el Pròleg: amb l'afirmació neta de la divinitat de Jesús. *Els senyals han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, “el Fill de Déu”, i creient tingueu vida en el seu nom.*

L'apèndix té dues parts: a) una tercera aparició del Ressuscitat; b) la confirmació de la missió de Pere.

En l'episodi, on només hi són al·ludits set deixebles, veiem que les vivències pasquals a Jerusalem no han produït efecte i els pescadors galileus tornen a la seva feina, *a pescar*, com si res hagués passat.

Fracassats en la seva professió de pescadors, es troben una vegada més amb la iniciativa amorosa de *Jesús*, ara ja ressuscitat, que *s'aturà vora l'aigua però no el reconegueren.*

Curiosament el Senyor no els saluda amb la salutació pasqual *“Pau a vosaltres”* (l'habitual del Ressuscitat) sinó que se'ls hi presenta com un que està necessitat de *“menjar”* dient-los: *Nois, ¿no teniu res per a menjar?*

Aquest vespre a Poblet, Crist ressuscitat se'ns hi fa present als EMD de Catalunya i Menorca com el qui demana de ser alimentat en el pobre i el desesperançat, i a la vegada com el qui ens nodreix a la Taula de la seva Paraula i el seu Cos eucarístic. *Nois (i noies), ¿no teniu res per a menjar?*

Per això ens hem aplegat al voltant d'aquesta Taula de l'Eucaristia que és taula a la vegada de fills ben nodrits per la Paraula i el Cos sacramental, i de germans solidaris amb tants germans famolencs de pa i d'esperança. En aquesta joiosa Trobada General dels EMD que anem fent camí cap a la santedat en les diverses Esglésies particulars que peregrinen a les Diòcesis amb Seu a Catalunya i Menorca, ens hi hem aplegat al Monestir de Poblet com a cloenda de la nostra Trobada per alimentar-nos una vegada més de Crist, Paraula de Déu, i de Crist Eucaristia: perquè així una vegada més, ben nodrits de Crist, sortim als nostres llocs de testimoniatge matrimonial decidits a seguir alimentant tants germans nostres mancats de pa, de dignitat i de Déu.

Celebrem l'Eucaristia perquè sabem que és el Senyor qui ens convoca, ens parla i ens alimenta. Ho sabem per la fe i per l'amor.

És típic de l'evangeli de Jn que *el deixeble que Jesús estimava* sigui el primer a descobrir que *“és el Senyor”*. Lògic: perquè l'amor és el que ens fa conèixer i reconèixer les persones.

La fe amorosa i obedient no és més que la resposta d'agraïment a l'amor que rebem cada dia d'Ell.

Quan *Simó Pere* els digué: *“Me'n vaig a pescar”*, llavors *els altres respongueren: “Nosaltres també hi venim”*. El gest de Pere *llançant-se a l'aigua* encaixa bé amb la seva condició de líder del grup i l'actitud dels altres deixebles responen *“Nosaltres també hi venim”* prefigura magníficament el sentit d'Equip que marca el grup apostòlic dels Dotze i la nostra identitat eclesial d'EMD.

Quan l'any 1.939 el P. Caffarel convida aquells primers matrimonis a *buscar junts*, rep una resposta equivalent a la dels deixebles davant la iniciativa de Pere. *Nosaltres també hi venim*. I així seguim els aplegats a Poblet, membres d'un moviment que no és d'acció però sí d'actius.

El diàleg entre Jesús i Pere -veritable "sentada" modèlica- segueix dins l'ambient eucarístic de l'escena anterior, plantejant tres vegades (forma hebrea del superlatiu) una mateixa qüestió -*m'estimes?*-.

Jesús enceta el diàleg demanant l'amor més gran. *M'estimes més que aquests?*.

Per què ens reclama més del que ja fem? Que no fem prou? Ja som bona gent..; no fem barbaritats..; col·laborem a les tasques parroquials..; vivim compromesos en iniciatives socials.. No n'hi ha prou?

"Amor" i "ja n'hi ha prou" són dimensions incompatibles. Qui estima mai en té prou.

La Guia defineix els EMD per *estimar-nos i ajudar-nos en la recerca de Déu pel servei dels germans*. Perquè des de l'amor concret al germà concret en cada moment concret ens obrim a l'experiència fontal de l'amor de Déu que ens fa sentir-nos fills estimats de Déu i ens capacita així per *estimar Déu amb tota l'ànima, amb totes les forces..* i per *estimar el proïsme* com el Bon Samarità.

La pregària personal, matrimonial i familiar, ha de ser pregària veritablement "samaritanitzadora".

*El personatge central a la visió de l'Apocalipsi és "*Algú que seia en un tron posat en el cel*" i que té a la mà dreta "*un llibret-document*" escrit per davant i per darrere -és a dir, ja complet- i tancat amb set segells".

Llavors l'àngel-missatger es pregunta "*Qui és digne de trencar els segells per obrir el document?*"; i un dels ancians respon: "*el rebrot de David obrirà el document*" (en grec $\nu\omicron\lambda\beta\iota\beta$).

Enmig el daltabaix de la postmodernitat, el desencís de tants cristians simplement de nom, enmig de la globalització cultural i religiosa, molts contemporanis segueixen preguntant-se: Qui serà capaç d'obrir el desllorigador del sentit de la vida dient paraules que siguin de debò *Camí de Veritat per a la Vida?*.

I els fills de l'Església, testimonis de Déu com el P. Caffarel, segueixen responnent: Crist és la resposta!.

No és reconfortant que un dels "punts d'esforç" de l'espiritualitat dels EMD sigui precisament **l'escolta freqüent de la Paraula de Déu?**. Perquè *desconèixer les Escriptures és desconèixer Crist* DV 25

Amb raó s'ha dit que *el món d'avui no escolta els "mestres" sinó els "testimonis"*. I que, *si escolta un mestre és perquè, a més d'ensenyar, n'és testimoni creïble d'allò mateix que ensenya*.

*Els Fets dels Apòstols han presentat un segon arrest dels apòstols que comença amb l'informe dels guardes comunicant al Sanedrí: *Hem trobat la presó ben tancada i els sentinelles fent guàrdia però a dintre no hi hem vist ningú*. El Sanedrí ja no pot controlar el nou Poble de Déu que està naixent entorn dels alliberats per la força de Jesucrist i que novament són *al Temple ensenyant al poble*.

Solemnement *el gran sacerdot començà el seu interrogatori*: "*Us vam prohibir d'ensenyar més en el nom de Jesús, però vosaltres heu omplert Jerusalem de les vostres doctrines*". Són acusats d'"*ensenyar en el nom de Jesús*" amb les seves "*doctrines*" d'apòstols, equiparades a l'ensenyament de Jesús.

La resposta de *Pere i els apòstols* és paradigmàtica: "*Obeir Déu és primer que obeir els homes*".

L'expressió "*Obeir Déu*", repetida a l'inici i al final del discurs, equival a "*creure*". No és obediència servil, imposada a la força des de fora, sinó la resposta joiosa i convençuda dels nostres Equips.

Al discurs destaca l'afirmació típica de la predicació apostòlica: “*Nosaltres en som testimonis*”; amb el complement de “*N'és també testimoni l'Esperit Sant que Déu dóna a tots els qui l'obeeixen*”.

El testimoni vital dels deixebles de Crist rep eficàcia de la força de l'Esperit; i a la vegada el testimoni de l'Esperit rep credibilitat humana per la vida exemplar dels deixebles de Crist.

Efectivament *nosaltres som testimonis!*. Testimonis cridats a parlar no de teories sinó d'allò que vivim.

Tots els equipers ens sabem cridats a ser testimonis de l'amor; de l'Evangelí de la família i de la vida.

Testimonis del “*do de Déu per l'Església i pel món*” que són els E.M.D. (com diu el Decret romà de Reconeixement 19-V-92); testimonis d'aquella saviesa que ve “*de dalt*” amb què el P. Caffarel infongué als E.M.D. la metodologia que ens acompanya: la preparació seriosa, individual i en parella, de la reunió; la participació fraterna en la reunió; la “sentada” que posa Crist com a gran convidat en el diàleg d'amor matrimonial; l'alegria a les reunions informals; la disponibilitat per assumir amb responsabilitat els serveis que el Moviment reclama a tot nivell; els “quarts d'hora” dedicats cada dia específicament a la pregària; la lectura comentada i pregada de la Paraula de Déu; la participació en família a l'Eucaristia dominical; el compromís social per un món millor que duen a terme a títol personal els equipers...

I allà on per feblesa humana no arriba l'exemplaritat del nostre compromís, confiem que “al seu aire” hi arribarà la força d'Aquell que és expert en sortir-se'n de tants i tants sepulcres com al llarg de la història els homes -uns i altres- l'hem volgut sovint enterrar. Amén.

Mn. Josep Lluís Arín
Consiliari regional dels EMD